

Гармидер серед піратів (скорочено)

Джеремі Стронг

ГАРМИДЕР СЕРЕД ПІРАТІВ

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

1. Телефонний дзвінок

Лілія Гармидер тільки недавно зайнялася гончарством. Вона змудилася і їй хотілося чимось зайнятися. Зазвичай у неї було доволі багато роботи як у вчителя на підміну, але останнім часом чомусь не було ніяких дзвінків зі шкіл, ніхто не просив її прийти і взяти під опіку клас, поки хворіє учитель. Тому вона купила гончарний круг і пів тони глини. Вона жила в невеличкому будинку. Тому, за браком місця, їй довелося розмістити глину у ванній, де та скидалася на якусь дивовижну інопланетну істоту.

Перший кусок глини злетів з круга на фото тітоньки Дори. Другий шматок глини повівся, загалом, так само, як і попередній, з тією лише різницею, що він полетів у протилежному напрямку, вилетів у відчинене вікно і влучив у велосипедиста, який тої миті проїжджав по вулиці. Гончарний круг виявився доволі непередбачуваним, а тому міс Гармидер вирішила зайнятися ліпленням вручну. Тоді-то вона і зліпила слоника, що схожий був на восьминога.

Вона саме робила останні штрихи, коли задзвонив телефон. Їй запропонували клас девяти— і десятирічних дітей. Вчителька була уся в глині, тому ледве відчепила трубку телефону від рук.

Міс Гармидер швиденько напхала величезну полотняну торбу всякою всячиною. Взяла сумку зі шкільним приладдям, аптечку, свою медичну енциклопедію та свій набір для голковколювання в домашніх умовах. Міс Гармидер вибігла з дому через парадні двері, впустила із рук торбу, тоді знову її підняла, сіла у свою придбану на розпродажу "швидку" та під завивання сирени і поблимування маячків поїхала у Віт-ендську початкову школу.

Можна було тільки подивуватися з того, наскільки порожніли дороги, коли міс Гармидер з'являлася на них. Легкові авто поспішно притискалися до узбіч. Вантажівки зупинялися. Навіть поліцейські привітно махали їй.

Міс Гармидер налягла на кермо і круто звернула на стоянку Віт-ендської школи, усе ще не вимикаючи сирени, знайшла вільне місце, заїхала на стоянку, зупинилася, скреготнувши гальмами, і вистрибнула з машини.

З усіх вікон визирали обличчя: дітей, учителів, кухарів, секретарки, прибиральниці та директора. Усі чули сирену. Усі бачили, як приїхала швидка допомога. А тепер усі отримали нагоду побачити і саму міс Гармидер.

Містер Притул, директор, поспішав до неї через стоянку, нахиляючись, щоби

підбирати торби, які вона губила одну по одній. Директор сказав, що його можна звати просто Кевін. Він розповів, що п'ятий клас треба буде вчити два тижні, а той більше. Кевін сказав, що 5 клас – прекрасні діти, але витівники. Зараз у школі Книжковий тиждень, і в п'ятницю мер має відкрити тут нову шкільну бібліотеку. Кожен клас повинен вибрати собі тему за книжкою, і всі прийдуть у костюмах. Директор утік до свого маленького кабінету і поспішно зачинив за собою двері. Міс Гармидер підхопила свої сумки і рушила довгим коридором.

На півдорозі до класу двері одного з кабінетів зненацька розчинилися, і на порозі виникла постать, яка просто не могла не привернути уваги. Отож у дверях стояла висока і худа літня жінка. Її одяг скидався на довгу чорну вечірню сукню, волосся кольору воронячого крила було зібране на потилиці у величезний кок, схожий на вулик, а у всій позі цієї жінки було щось від античної скульптури. Вона скинула свої хижозорі окуляри і втупила в Лілію пронизливий погляд. Це була місіс Вухокрут – завуч. Вона показала, де 5 клас, і зникла.

Лілія Гармидер поставила сумки на підлогу і здивовано подивилася на зачинені двері. Далі вона підійшла до них, відкрила, просунула всередину своє привітне обличчя й усміхнулася місіс Вухокрут, яка здавалася шокованою вже навіть тим фактом, що хтось взагалі відкрив двері до її класу, та ще й не постукавши. Взагалі-то ніхто не наважувався навіть близько підходити до її кабінету. За міс Гармидер спостерігало море маленьких зацікавлених облич. Гостя! У них ніколи не бувало гостей! Тимчасом Лілія усміхалася приголомшеній завучці. "Лілія Гармидер, — оголосила вона. — Учителю на підміну. Я – в сусідньому класі. Там такий шум! Я навчу їх танцювати чечітку і грати на барабанах". Мовивши це, вона зачинила двері, підхопила свої торби і пішла.

У класі місіс Вухокрут зробилося тихо як у вусі. Місіс Вухокрут дивилася на зачинені двері класу так, ніби ті щойно показали їй язика, і при цьому ще й голосно зригнули. Діти ж дивилися на місіс Вухокрут, намагаючись вгадати, що вона зараз зробить, і презиралися, ховаючи посмішки. Тоді рот місіс Вухокрут почав стискатися. Він втягувався досередини, так що її тонкі губи покрилися сіткою дрібних зморщок, а тоді її рот врешті-решт просто зник – так, ніби вона його проковтнула. Місіс Вухокрут робила так щоразу, коли почувала себе розлюченою.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

2. Знайомство з п'ятим класом: "Обережно, діти!"

Міс Гармидер відчинила двері до 5 класу і ввійшла всередину. Як правило, у таких випадках її зустрічала зграйка дітей, які тихенько сиділи за своїми партами. Але це був не такий клас: Саманта Боггіс викидала Гері у вікно – уже вп'яте за сьогоднішній ранок. Чимала група дітей біля задніх парт влаштувала чемпіонат класу з вільної боротьби. Частина дівчачої банди Саманти Боггіс захопила в рабство трьох хлопців.

Коли Гармидер привіталася, на неї не звернули ніякої уваги. Тому вона витягла з

торби маленьку переносну електричну плитку, порожню бляшанку. Вчителька поставила гріти воду. Діти почали спостерігати за нею. Поки вода доходила до кипіння, Лілія взялася витирати дошку, покриту написами на кшталт: "Від Тома Наннері смердить", "Трејсі любить Майка", "У Даррена Оутса прищі на ж..." (далі було затерто). Міс Гармидер, здавалося, не звертала ніякої уваги на дітей, більшість із яких тим часом тихенько прошмигнули за свої парти і сиділи, не зводячи очей з бляшанки на плитці. З отвору зверху бляшанки почала вириватися пара. Даррен сказав вчительці, що вода закипіла.

Міс Гармидер повернулася від чистої дошки, вимкнула плитку і зняла з неї бляшанку. Тоді вона взяла кришку й акуратно закрутила нею бляшанку. Потім поклала її на стіл і, не сказавши більше ні слова, почала розбирати свої манатки. Усі, навіть Саманта Боггіс зі своєю бандою, не зводили очей з бляшанки. Що ж усе-таки робить ця дивакувата жінка?

Якийсь час нічого не відбувалося, але раптом бляшанка ввігнулася всередину і впала на підлогу. Діти зірвалися на ноги і витріщилися на сплющену бляшанку. Далі вони зачудовано Perezirнулися. Гармидер пояснила, що бляшанку розчавило тиском повітря, бо коли вона закрутила кришку, всередині було менше повітря, ніж назовні, тиск повітря назовні був більший, ніж всередині. "То ось як це робить місіс Вухокрут", — почувся тихий голос із задніх парт. Усі обернулися і подивилися на маленького веснянкуватого хлопчика Гері. Той мав на увазі її рот.

Гармидер запитала, чи учні уже вибрали костюми на Книжковий тиждень. Після тяжких зітхань і бурмотіння Мішель пояснила, що ніхто ніколи не вибирав собі тему на Книжковий тиждень, тому що місіс Вухокрут завжди сама вирішувала, кому і ким бути. "А що буде, якщо ми самі виберемо собі тему?" — запитала Лілія. Діти дуже здивувалися, а Раян сказав, що місіс Вухокрут любить книгу "Книга адрес квіткових фей", і вона хоче, щоб усі п'ятикласники перевдяглися квітковими феями.

Гармидер запропонувала дітям "Пітера Пена", бо там є капітан Гак і його пірати. Вчителька вирішила, що весь клас буде піратами. Том сказав, що дівчатка не можуть бути піратами, тому що вони занадто дівчачі. Хлопці вибухнули реготом, поки Саманта Боггіс не вискочила на свій стілець і не обвела їх лютим поглядом. Дівчинка сказала, що з дівчаток будуть кращі пірати, ніж з хлопців.

За якихось кілька секунд між дівчатами і хлопцями розгорілася справжня битва. Тим часом міс Гармидер схопила метрову лінійку і стала, вимахуючи нею, на вчительському столі, закликаючи дівчат до перемоги. Та в мить, коли запал битви сягнув апогею, двері розчахнулися, і в клас ввійшла місіс Вухокрут, пронизливо дуючи у свисток. Усі разом завмерли і подивилися на завучку. Місіс Вухокрут витріщилася на міс Гармидер. Гармидер пояснила, що тут намагаються з'ясувати, чи дівчатка-пірати кращі за хлопців-піратів, хоч вона вважає, що вони рівні.

Вухокрут дивувалася, що Лілія стоїть на столі. Гармидер пояснила, що готується стати піратом, і розповіла, що всі п'ятикласники у п'ятницю стануть піратами. Вухокрут аж нетямилася з люті, бо ж усі мали бути Квітковими феями. Вухокрут різко вдихнула,

закрила рот і почала виконувати свій коронний номер. "Атмосферний тиск", — прошепотів Гері. Усі спостерігали за цим. Завуч з гордо піднятою головою вийшла з класу, grimнувши за собою дверима.

Саманта попередила Гармидер про неприємності, бо шостий клас Вухокрут завжди має бути найкращим, а якщо п'ятий буде піратами, це буде не так. Шостий клас мав тему "Римські боги і богині". Гармидер зауважила, що боги і богині звучить не надто цікаво. Вчителька сказала, що дівчатка можуть бути піратами і треба зібрати відомості про піратів: як вони жили, як вдягалися і так далі.

Усі негайно кинулися до книжкових шаф, щоби подивитися, чи є там що-небудь про піратів, а міс Гармидер приготувалася провести ранок у спокійній обстановці. Поки діти збирали необхідні їм відомості, думки міс Гармидер звернулися до завуча. Що ж це за така дивна жінка, ця міс Вухокрут, і чому всі завжди роблять те, що вона каже?

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

3. Битва починається

Місіс Вухокрут пішла до директора Притула, щоб поскаржитися на Лілію Гармидер. Завучка розповіла, що Гармидер стояла на столі, а діти билися, а крім того, п'ятий клас планує бути піратами. Директор промимрив щось на тему того, що якраз пірати найбільше підходять учням цього класу, але, на щастя, місіс Вухокрут його не почула.

Виявилось, що Вухокрут уже всім придумала ролі. Наприклад, підготовчий клас з вчителькою місіс Пател мають стати Білосніжкою і сімома гномами. Дарма, що вчителька огрядна і їй 53 роки, а учнів не 7, а 27.

Директор сказав, що треба дати міс Гармидер день-два, щоби освоїтися. Адже їй дістався 5 клас, а з ними важко дати собі раду. "Думаю, нам варто дозволити дітям бути піратами", — додав директор. Місіс Вухокрут не вірила своїм вухам: містер Притул наважився їй заперечити. А він же ні разу не заперечував їй за всі п'ять років свого директорування. Директор сказав, що цілком упевнений, що міс Гармидер усе триматиме під контролем. "На вашу відповідальність", — відрізала завуч і гордо вийшла з кабінету, grimнувши дверима.

Місіс Вухокрут аж ніяк не збиралася змінювати свої плани через якусь там підмінну вчительку. О ні, цю жінку очікувала дуже неприємна несподіванка.

До обіду п'ятикласники вже збагатилися знаннями про піратів і почали придумувати, якими саме піратами вони хочуть бути. Вейн настільки перейнявся ідеєю носити пов'язку на оці, що вирішив надягнути дві. Мішель хотіла бути піратом із тваринкою. А міс Гармидер планувала бути капітаном Чорна Борода. Вона запропонувала перетворити клас на піратський галеон.

Міс Гармидер бачила перед собою щасливі та зацікавлені дитячі личка. "Це буде чудовий тиждень", — подумала вона. Вона намагалася не думати про те, що п'ятикласники скоро перейдуть у шостий клас. Шостий клас був останнім, найстаршим

класом, до того ж, він був класом місіс Вухокрут. Нікому не дозволялося вчити шестикласників, крім самої місіс Вухокрут. Можливо, причина була в тому, що місіс Вухокрут не любила маленьких дітей, яким треба було зав'язувати шнурівки і витирати носа, дітей, які не вміли тримати ножиці та яких могло знудити в пісочниці. Інша причина зводилася до того, що найменші діти найменше знали, тож їх доводилося всьому вчити.

Шестикласники не очікували Книжкового тижня з нетерпінням. Вони прекрасно знали, чого їм сподіватися, і коли місіс Вухокрут сказала їм, що вони будуть римськими богами і богинями, діти просто похмуро презирнулися. Ну, а місіс Вухокрут думала, як же перехитрити цю нестерпну міс Гармидер? Якщо п'ятикласники прийдуть перевдягнені піратами, то вся слава дістанеться їм. Вона давала іншим класам примітивні, тупі теми якраз задля того, щоби на їхньому тлі шостий клас виглядав якнайкраще. Якби ж то вона сама додумалася дозволити шестикласникам бути піратами!

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

4. "Віддавайте нам ваші скарби!"

Наступного дня міс Гармидер вискочила з машини, розгубивши половину своїх сумок, і кинулася через майданчик до дверей школи.

Двері класу різко відчинилися, і всередину влетіла міс Гармидер, розсипавши вміст своїх сумок по всій підлозі та збивши по дорозі до свого столу шість вазонів, які стояли на підставці. Вчителька вибачилася за запізнення: її хом'ячка затягло в пилосос.

Джеймс і Мішель сперечалися, бо дівчинка обіцяла дістати для піратів справжню мавпочку. Гармидер попросила дівчинку все-таки дістати мавпочку.

Сьогоднішній день Гармидер присвятила вживанню в образ піратів, щоби належно приготуватися до завтрашнього маскараду. Вчителька розповіла, що пірати викрадали людей, висаджували їх на безлюдному острові і вимагали за них викуп. Вони захоплювали кораблі, забирали собі все золото і коштовності, які були на них, а тоді пливли до таємничих островів – і закопували там свої багатства, здобуті злочинним шляхом.

Гармидер сказала, що в машині має речі, які для цього потрібні. Вона розповіла, що збирається послати кількох дітей у набіг на інші класи, сказати, що вони пірати, і вимагати скарбів. Вчителька була впевнена, що інші вчителі приєднаються до забави. Врешті-решт, це ж частина Книжкового тижня. А потім скарби діти мають закопати в потаємному місці.

Клас поділиться на дві команди. Одна команда закопає скарби, а тоді намалює таємну карту, на якій буде показано, де закопані скарби. Тоді друга команда спробує їх знайти. П'ятикласники дивилися на міс Гармидер такими очима, ніби вона була ангелом і творила чудеса.

Більшість дітей решту часу до обіду займалися тим, що міряли лінійками, вирізали

ножицями з паперу, клеїли, фарбували і прибивали. Але найбільше задоволення мала набігова команда. Гармидер вибрала трьох дітей, які не надто захоплювалися піратами. Раян, Клайд і Лінда вирішили спершу вирушити за найлегшою здобиччю і, не зволікаючи, подалися просто до класу місіс Пател із чотири— і п'ятирічними дітьми. Пірати довго радилися, чи стукати, поки вчителька сама не відчинила. Раян, Клайд і Лінда хвилювалися, але у них усе вийшло. Діти навіть зробили набіг на самого директора. Містер Притул саме призволявся канапкою з сиром і помідорами. Тому він не міг говорити, бо якби він заговорив, великий шматок сиру випав би йому з рота. Містер Притул виглядав досить наляканим (йому пригрозили відрізати вуха) і, швидко пробігшись очима по своєму кабінету, передав їм маленький срібний кубок, який шкільна футбольна команда здобула цієї весни.

Пірати з 5 класу зробили ще один набіг, цього разу на міс Гудлі, яка негайно запропонувала віддати їм весь її клас, тому що, як пояснила вона піратам, всі її діти – це її "маленькі скарби". Клайд не знайшов, що на це відповісти, але Раян пригрозив, що зв'яже її і змусить іти по дошці, якщо вона не віддасть їм справжній скарб. Міс Гудлі швиденько віддала їм коробку гігантських перлин, закамфльованих під мармурові кульки, й обое хлопчиків з тріумфом повернулися до класу. Все йшло чудово, хоч Лінда час від часу бігала через свій страх у туалет.

Згодом 5 клас сів довкола, щоби порозглядати скарби, перш ніж закопати їх.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

5. Хитра Трейсі

Міс Гармидер подумала, що було б добре заховати скарб одразу після обіду. Загін ховачів очолила Саманта Боггіс. Пригрозивши іншому загону, що кожен, хто спробує шпигувати за ними, буде негайно вбитий, вона повела своїх піратів закопувати скарб. Вони визирнули у вестибюль, але там була місіс Вухокрут, яка вела у шестикласників урок фізкультури.

Саманта вирішила сховати скарб у 6 класі, адже ніхто нізачо не наважиться видобути його, поки Вухокрут в класі. А тим часом, поки завучка на фізкультурі, Самантин погляд упав на велику шафу в кутку. Всередині були баночки з фарбою, папір, олівці, лінійки, книжки, ножиці і таке інше. Вона потяглася навшпиньки і, всміхаючись від вуха до вуха, всунула скриньку на найвищу полицку. Майк попередив, що йде Вухокрутка (так називали завучку), і діти втекли. Сховавшись у гардеробі, Саманта зі своїми піратами спостерігала, як шестикласники ховалися за дверима свого класу. А потім пішла малювати карту.

Команду шукачів скарбів очолювали Даррен і Трейсі. Вони вирушили на пошуки на великій швидкості та з великими сподіваннями.

Том Наннері, який малював карту, постарався, щоби вона виглядала якомога правдоподібнішою. Над класом місіс Пател було написано: "Земля ліліпутів", а кабінет містера Притула називався "Печера Великого Вождя". Напис над шостим класом

попереджав: "Обережно, дракон", а жирний чорний хрестик давав знати, що скарб закопаний у кутку цієї печери.

Шукачі скарбів не надто добре вміли читати карти, тож їм зайняло трохи часу, доки вони розібралися в Томових підказках і збагнули, що до чого. Трейсі не розуміла, де шукати. Але Гері здогадався, що "Дракон" — Вухокрутка. Тепер Трейсі зрозуміла, що скарб у 6 класі. Діти не могли приховати свого розчарування. Тоні заглянув у 6 клас через віконечко у дверях, але його раптом помітила завучка. Двері різко відчинилися, і місіс Вухокрут пронизала Тоні своїм паралізуючим поглядом. Бідолашний Тоні потупив очі та з усіх сил старався придумати якусь хорошу відмовку, але з цього нічого не вийшло. Завуч схопила Тоні за плече залізною хваткою: "Будеш стояти в моєму класі під стіною, поки не придумаєш розумну відповідь. Вперед!". Тоні зник за дверима, і вони зачинилися за ним.

Тепер Трейсі думала, як виманити Вухокрутку з класу, щоби забрати скарб. Гері придумав сказати їй, що її хоче бачити містер Притул, чи щось таке. Шукачі скарбів подивилися на Гері. Це була вже третя гарна ідея, висловлена ним за два дні. Трейсі глибоко вдихнула повітря і пішла до драконової нори. Вона через силу ковтнула слину і постукала. Двері відчинилися, і серце Трейсі зупинилося в грудях. "Місіс Вухокрут, містер Притул просив передати, що вам телефонують у важливій справі", — сказала дівчинка. Місіс Вухокрут гордо покрокувала коридором. Як тільки завуч зникла за рогом, шукачі скарбів вискочили з гардеробу і ввірвалися в кабінет.

Уже в дверях до них раптом дійшло, що вони не врахували одну маленьку проблему: вони позбулися місіс Вухокрут, але не позбулися її класу. Шестикласники погрозово дивилися на них, а Джон вимогливо промовив: "Що вам тут треба?". Трейсі сказала, що Гармидер попросила взяти з шафи зелену фарбу. У шафі Трейсі побачила скриньку зі скарбами на верхній полиці і змовницьки підморгнула своїм.

Джон кинувся до шафи, а за ним половина його однокласників. Зграйка шукачів скарбів відчайдушно намагалася втекти. Трейсі вчепилася за верхню полицю, але Джон тягнув її за ноги все сильніше, так що вся шафа почала нахилитися. Папір, олівці та баночки з фарбою позлітали з полицок і каскадом посипалися на підлогу. Трейсі заверещала і відпустила шафу, яка одразу зайняла своє нормальне положення. Але шкоду вже було зроблено. Баночки з фарбою, впавши на підлогу, повідкривалися, і суха фарба хмарками здійнялася в повітря. Аркуші паперу порозліталися по всьому класу. Трейсі та її загін з боєм пробивалися до виходу, але чим більше вони пробивалися, тим більше на них наседали шестикласники, і тим більше речей розліталось по кімнаті. У повітря здійнялася різнокольорова хмара фарби.

І тут у клас повернулася місіс Вухокрут.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

6. Помста місіс Вухокрут

Свисток місіс Вухокрут перекрив вереск зарізнобарвлених дітей. Купа мала раптом

перестала смикатися та звиватися і завмерла, в класі запала мертва тиша. Діти налякано дивилися на завуча. Та стояла у дверях, широко розкривши очі, її високий кок коливався від люті та жаху. Вона кричала і поставила усіх учнів ланцюжком у вестибюль, а потім побігла по директора і Гармидер.

Гармидер усе пояснила. Директор не виглядав таким обуреним, як завуч, і сказав, що це навіть весело, і п'ятикласники мудро вибрали місце, де сховати скарби. Як не крути, ніхто б не наважився просто так зайти у 6 клас... Вухокрут лютувала і казала, що це не освіта. Але Гармидер пояснила, що виконання цього завдання потребувало знання сітки координат, вміння читати карти, вміння інтерпретувати, логіки, мовних і комунікативних навичок, командної роботи та особистої ініціативи. У такому формулюванні це прозвучало так, ніби діти виконали вимоги, необхідні для здобуття Премії герцога Единбурзького.

Гармидер пообіцяла, що шукачі скарбів можуть допомогти поприбирати у 6 класі. Міс Гармидер пішла до своїх учнів. За дверима на неї вже чекав Тоні Вільямс. Він усміхався від вуха до вуха, бо тримав скарби. Адже коли місіс Вухокрут почала кипіти, вона вислала всіх дітей у вестибюль, але зовсім забула про нього, бо він все ще стояв у кутку. Тому Тоні просто підійшов до шафи і дістав скриню зі скарбами.

Наступного ранку Віт-ендська початкова школа виглядала зовсім не так, як завжди.

У вестибулі, чекаючи на збори, сиділа зграйка збуджених дітей, вбраних у найрізноманітніші і різнобарвні костюми. Мішель нарешті прийшла-таки з мавпочкою свого дядька, хоча це виявилася не справжня мавпочка. Це була ганчір'яна іграшка без одного вуха. Дядько Мішель ще й досі вкладався з нею спати.

Єдиною особою, яка прийшла без маскарадного костюма, була місіс Вухокрут. Проте вона виглядала приголомшливо і несподівано: завуч усміхалася.

У вестибюль увійшов містер Притул, і збори почалися. Директор теж був у маскарадному костюмі, перебраний за вдову Твонкі, хоча його розкішні вуса все-таки дещо його вказували. Він сказав, що сьогодні день відкриття бібліотеки, і мер люб'язно погодився завітати у школу і провести церемонію відкриття. Цієї миті подвійні двері у задній частині вестибюлю розкрилися, і ввірвалася місіс Вухокрут. Вона сказала, що дзвонили з мерії, щоб передати, що мер сьогодні не зможе прийти, бо в нього є важливіші обов'язки.

Діти були страшенно розчаровані. По вестибюлю прокотилося тяжке зітхання. Нещасний містер Притул відчайдушно намагався придумати щось, що могло би врятувати становище. Він згадав, що прийдуть журналісти, але завучка сказала, що вони теж не прийдуть.

Лілія Гармидер дуже уважно спостерігала за місіс Вухокрут. Їй було цікаво, чому це завуч виглядає такою задоволеною. Хоча місіс Вухокрут дивилася на дітей дуже серйозно, у її вигляді було щось, що змусило Лілію запідозрити, що вона всього лише вдає. Вона тихенько піднялася зі свого стільця і поспішила порожнім коридором до кабінету секретарки. Там вона зрозуміла, що Вухокрут вчора зателефонувала до мерії і

сказала, що школа відмовляється від візиту мера. Місіс Вухокрут усе підлаштувала!

Гармидер не збиралася здаватися. Вона наказала секретарці дзвонити журналістам. А сама взяла Саманту, Гері, Майка, Лору, Рейві і Кімберлі і поїхала своєю "швидкою" у центр міста.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

7. Пірати вдаються до викрадення

Лора побачила машину мера. Гармидер зупинила свою "швидку" прямо за великим чорним лімузином мера. Войовничо вимахуючи дерев'яними шаблями, згряя піратів висипалася з машини і ввірвалася в універмаг, де саме мер купував собі штани. Укрившись у своєму кабінеті, керівник відділу кинувся до телефону і став дзвонити в поліцію. У відділі чоловічого одягу мер вибрав собі гарну пару штанів і прямував до приміркової, щоби подивитися, як вони на ньому виглядають.

Несподіваний напад сімох піратів викликав паніку серед покупців. Кілька чоловіків вибігли з примірочних, притримуючи руками напіврозстібнуті штани і сорочки. Бідолашний мер тільки-тільки зняв свої старі штани, коли на нього накинулися пірати, звалили з ніг і понесли, не зважаючи на його крики про допомогу, не зважаючи навіть на зблискування в повітрі його волохатих ніг. "Віддайте мені мої штани! Це обурливо! Я мер, поставте мене на землю!". "Заткнися, ти, падлюко!" — проревіла Саманта своїм найлютішим піратським голосом. – "Інакше я відріжу тобі вуха!".

Кілька працівників магазину і покупців намагалися прийти мерові на виручку: вони кинулися на викрадачів, озброївшись вішаками, підставками для капелюхів, парасольками і сумками. Однак у піратів були куди кращі практика і вправність. Вирвавшись надвір, пірати увіпхнули мера у "швидку". Міс Гармидер різко рушила з місця. Поки "швидка" під'їхала до школи, мер встиг отримати назад свої штани, а міс Гармидер пояснила йому, у чім річ, і як місіс Вухокрут намагалася їх усіх обдурити. Мер сказав, що йому вже сто років не було так весело.

"Швидка" ще не встигла зупинитися на стоянці біля школи, як усі вже повискакували з неї і кинулися до школи, очолювані міс Гармидер. "Що відбувається?" — закричала місіс Вухокрут. Лілія усміхнулася до неї і сказала, що прибув мер. Раптом у вестибуль ввірвалися четверо полісменів. Містер Притул, чи то пак вдова Твонкі, виступив уперед із явно привітною усмішкою. Він думав, що поліцейські – просто перевдягнені для маскараду репортери. Поліцейські кинулися до дітей і вже збиралися заарештовувати піратів, коли їм на виручку прийшов сам мер. Він поспішно пояснив інспектору, що він прибув у школу, щоб відкрити бібліотеку, що це маскарад і все таке. Напруженість почала спадати.

Тільки місіс Вухокрут почала все більше і більше втрачати спокій – в міру того, як вона усвідомлювала, що її план ось-ось провалиться. Коли завуч вже збиралася виконати свою звичайну штучку із втягуванням рота і вибухнути гнівом, з'явилася рятувальна партія у постаті справжнього репортера і фотографа. Як тільки завуч

побачила камери преси, її настрій одразу змінився, а на лиці знову засяяла радісна усмішка. Вона привітно вишкірила зуби, поправила кок і поспішила через вестибуть до входу. Місіс Вухокрут наполягала, щоб журналісти сфотографували її клас.

Усі погляди звернулися до міс Гармидер. Невже вона не зупинить це неподобство? Але виявилось, що на допомогу прийшла не Лілія, а вдова Твонкі. Директор вивів шестикласників із вестибюлю, бо сказав, що фотографувати треба у музичному класі. Коли вони підійшли до дверей музичного кабінету, містер Притул сказав місіс Вухокрут зайти подивитися, чи там усе прибрано. Як тільки вона опинилася всередині, містер Притул зачинив двері і замкнув їх на ключ. Директор повів дітей назад у вестибуть, не звертаючи уваги на приглушені крики зі звукоізовованого музичного кабінету.

Після цього церемонія відкриття бібліотеки і справді пройшла дуже добре. Мер виголосив цікаву промову, запросив усіх полісменів усередину, і всім дісталось по шматку торта. Журналісти зробили стільки фотографій, що стаття про відкриття бібліотеки зайняла в газеті цілий двосторінковий розворот.

Усім було дуже весело, але що особливо впадало у вічі, то це те, наскільки тепер усі почували себе вільно і радісно, які всі були багаті на вигадки і приязні тепер, коли місіс Вухокрут була замкнута в музичному кабінеті.

Місіс Пател сказала, що треба випустити Вухокрут. Але вдова Твонкі сказала, що загубила ключа. Після довгих років змагань з місіс Вухокрут містер Притул не збирався так легко здатися.

Зачинена в музичному кабінеті місіс Вухокрут виявила, що їй буде тяжко вибратися. Вона твердо вирішила втекти, але єдиним шляхом на волю, крім замкнених дверей, було віконце на пласкому даху, на недосяжній для неї висоті. Озирнувшись навколо, місіс Вухокрут помітила стос барабанів. Скласти барабани гіркою один на один було легко. Видертися по них нагору в тісній облягаючій сукні було вже дещо складніше. А от балансувати на вершині хисткої гірки, намагаючись відчинити віконце, було надзвичайно важко. Врешті, Вухокрут пробила всі чотири барабани, причому її руки виявилися притиснутими до боків, так що вона не могла поворухнутися.

Такою її і знайшли, коли діти вже розійшлися по домівках. Містер Притул, який уже встиг перевдягнутися у свій звичайний одяг, зазирнув усередину: "О, здається, місіс Вухокрут теж вирішила нарешті вдягнути маскарадний костюм". Гора барабанів почала повільно сунутися. Приголомшені вчителі мовчки стояли і спостерігали, як барабани проповзли коридором і рушили у бік дому місіс Вухокрут.

Містер Притул спостерігав за її відходом із привітною усмішкою. Він чомусь не сумнівався, що коли місіс Вухокрут повернеться до школи, з нею більше не буде ніякого клопоту. А якби раптом і був – що ж, він завжди може зателефонувати до міс Гармидер, щоби та приїхала і все владнала.

Стислий переказ по главах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.